

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 68. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682425696/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

nogen af hans Strykker oversatte; jeg svarede, at vi havde dem i Originalen, og nu bleve de ikke lidet forundrede ved at høre, at *Oehlschläger* var dansk, at han levede i Dannemark, og skrev der. Jeg maatte beskrive dem, hvorledes han saae ud, fortælle dem om ham og hans Arbejder; og da de hørte jeg kjendte Digteren personlig, og at han paa denne Tid var i Tydskland, saae de mig ret venlig i Ansigtet, og da vi skildtes ad, forærede den ene mig sin Egekrands, som han tog af sit Hovede og satte paa min «Mütze»; rimeligviis fik jeg den for *Oehlschlägers* Skyld.

Min Vei gik nu til *Gemode*, men dersom en reisende Harpespiller ikke havde taget sig af den fredelige Vandrer, saa havde jeg da løbet vild i den grønne Løvskov. Jeg spurgte, om hun ikke var fra «Riesengebirge», men hun var fra en anden Kant og slet ikke i Familie med Lafontaines. Da hun havde ført mig paa den rette Vei, satte hun sig ned paa en Steen, under en stor Nødebusk, og spillede mig ovenikjøbet et Stykke til, og saa skildtes vi ad, hun med Harpen paa Ryggen, og jeg med Harpen i Hjertet, begge i den Hensigt at synge for Verden.

Skove og Enge vexlede med hinanden, jeg saae ogsaa en gammel Borgruin inde imellem det høie Krat; den saae meget skrøbelig ud og pyntede dog saa smukt, just ved sin store Faldefærdighed. Det var som *Ossian* havde meent denne, da han sang: «Her ryster Tidslen eensom sit Hoved, og Ræven seer ud af Vinduet». Det var de sidste Rester af Slottet Lauenborg.

Gemode er en lille, rolig Flekke, jeg saae næsten intet Menneske paa Gaden, men i et lille Huus stod Vinduet aabent og jeg hørte en qvindelig Stemme synge smukt om Kjærlighed. Jeg lyttede, og da den Usynlige ikke lod sig see, tog jeg Egekrandsen af min Hue, og efter at have gjærmt et af Bladene, lagde jeg stiltiende Krandsen ved Døren, til Tak for Sangen, og vandrede saa ud af Byen. Veien hæver sig steilt opad en Bjergside, den lerede, gule Jord stak stærk af til den violetblaa Himmel, nogle gamle Koner og læsede Børn kom med Brændeknipper paa Ryggen, de havde samlet sig i Skoven; jeg satte mig ned og skrev i min Dagbog, en Bi snurrede i en Blomst ved Siden af, og saaledes vare alle Figurerne paa dette Malerie i Beskjæftigelse.

Da jeg nærmede mig *Mägdesprung* gik Solen ned, det var ganske halvdunkelt paa Veien mellem Bjergsiderne, men Lyset faldt desto stærkere paa Trætoppene, der kastede lange, sorte Skygger. Jeg ind-